

PARAULA I VIDA

Apòstols en el solc de Sant Jaume

Celebrem la festa del gran apòstol, fill del tro, Sant Jaume, germà de Joan, i que segons la tradició evangelitzà els extrems occidentals de la terra llavors coneguda. Potser treballades i acolorides per la llegenda, però tots els pobles i les comunitats necessitem «tradicions» que ens ajudin a ser el que som. El sepulcre de Sant Jaume, que segons la tradició és a Compostel·la de Galícia, continua atraient milions de pelegrins. Aquest 2021 és Any Sant, que el Papa Francesc ha permès que es prolongui tot el 2022, a causa de la pandèmia. Molts hi van cercant el perdó, la conversió, l'espiritualitat que el món de cada dia i de ras de terra no els acaba d'oferir. L'apòstol Sant Jaume fou un dels amics íntims del Senyor, cridat als inicis de la seva predicació, i fou testimoni dels grans signes de Jesús. El veié transfigurat a la muntanya del Tabor, i després de la Resurrecció l'anuncià amb coratge i donà la vida per Crist, ple de zel i de generositat.

La Diòcesi d'Urgell fou lloc de pas cap al seu sepulcre a Compostel·la. Un dels camins entrava per la Cerdanya i passava per La Seu d'Urgell, com ho testimonia l'antic hospital de pelegrins, al carrer dels Canonges, amb les petxines de la Casa Roger del segle XIV. I a Ponts hi ha ben senyalitzat el tram del Camí de Sant Jaume anomenat «Camí del Segre». Així mateix, a Lleida es manté viva la tradició que el pelegrí Sant Jaume va ser ajudat en la seva missió per un àngel que li va treure una punxa que tenia clavada al peu, i els infants hi acuden amb els fanalets per treure totes les espines que se'ns incrusten al llarg

del camí de la vida... També és coneguda la tradició que hauria estat a Saragossa on l'apòstol fou encoratjat per la Mare de Déu en moments de defallença apostòlica. Maria sempre està a prop dels apòstols i els evangelitzadors per enfortir-los quan defalleixen.

L'Esperit Sant, que davallà com un foc sobre l'apòstol Jaume, sobre els Dotze i la Verge Maria reunits al Cenacle, ens empeny ara a sortir vers el nostre món per transformar-lo segons els criteris del Regne de Déu. Pel baptisme hem estat fets testimonis de Jesús. Humils, pobres, amb mitjans escassos, amb dificultats diferents a cada època de la història... és cert. Però amb una força nova, que ve de Déu i que tot ho pot. És l'Esperit Sant qui continua transformant pobres homes i dones, fent-los testimonis creïbles de Jesucrist i del seu Evangeli. I el signe és el camí eclesial que anem fent entre tots.

Ni que sigui només espiritualment, fem-nos també pelegrins de fe, i pelegrinem avui fins a Compostel·la en aquest Any Sant, per rebre gràcia i misericòrdia. El fenomen del Camí de Sant Jaume s'ha revelat sorprenent i il·luminador del misteri de la persona, i de la seva recerca religiosa. Tot cristià és sempre un pelegrí, fins que arribarà a la meta, que és la Casa del Pare. Cerquem, doncs, sense cansar-nos ni defallir. No ens deixem vèncer per la por. Perseverem en el camí de la fe emprès, sabent que Jesús camina amb nosaltres i ens guia. Ell mateix s'ha fet camí. Ell mateix guia els caminants.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Festa de Sant Ot a la Catedral

La festivitat de Sant Ot es va celebrar a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, el dimecres 7 de juliol, amb una missa solemne, que fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i concelebrada pel Rector de la parròquia de Sant Ot, Mn. Ignasi Navarri, el Vicari general, Mn Josep M. Mauri, i d'altres sacerdots de la ciutat, acompanyats dels seminaristes. Va comptar, a més, amb l'assistència de representants de les autoritats i de les forces de seguretat de la ciutat, i una nombrosa quantitat de fidels. La celebració eucarística fou solemnitzada per la coral «Veus de La Seu».

En acabar la missa, l'historiador i arxiver Lluís Obiols va glossar la figura de Sant Ot i va repassar les celebracions que s'han fet a la ciutat en memòria del seu patró en els darrers 300 anys. L'acte va cloure amb un petit concert de la mateixa coral «Veus de La Seu», que fou molt aplaudida.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

D'un a un. D'una a una

Quantes vegades ens hem admirat i ens ha sorprès que l'Evangeli ens parli de tantes i tantes persones que Jesús va curar. De petit em meravellava que es parlés de cecs que hi veien, de coixos que caminaven i de sordmuts que tornaven a escoltar i a parlar. I moltes altres malalties de les quals només n'havia sentit parlar a l'Evangeli.

Malgrat haver vist com Jesús curava tanta gent, no semblava que la situació de la gent d'aquell país, Pales-

tina, millorés completament. En moltes ocasions l'Evangeli ens adverteix: li portaven tots els malalts del poble i en curava molts. Sempre m'ha sorprès, entre el «tots» i el «molts». Si podia, per què no els curava tots? La resposta queda en el misteri profund de l'acte de fe que suposa la curació.

I també em sorprèn, ara ja de gran, que Jesús quan cura, pràcticament sempre cura d'un a un. És un continu de guaricions personals, fins i tot, la

majoria de vegades, amb un contacte físic directe i molt evident. Amb saliva i amb fang inclosos, en alguns miracles estranys.

L'Evangeli té un episodi amagat, que em sembla que cal tenir molt present. La vegada que Jesús es va decidir a curar 10 leprosos de cop, li va sortir malament. Només un dels 10 li va tornar a donar les gràcies pel regal que Jesús els havia fet, curant-los. Podria molt ben ser, i és una broma, que Jesús des d'aquell moment es propo-

sés anar guarint a cada persona per fer prendre consciència de l'acció salvadora de Déu. No ens pot passar desapercebut el que Déu fa amb nosaltres permanentment. Déu té comptats els nostres cabells i Déu ens concedeix a cadascú el do del seu Amor. D'un a un. D'una a una. Som únics i irrepetibles.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

PALABRA Y VIDA

Apóstoles en el surco de Santiago

Celebramos la fiesta del gran apóstol, hijo del trueno, Santiago, hermano de Juan, y que según la tradición evangelizó los extremos occidentales de la tierra entonces conocida. Quizás trabajadas y coloreadas por la leyenda, pero todos los pueblos y las comunidades necesitamos «tradiciones» que nos ayuden a ser lo que somos. El sepulcro de Santiago el Mayor, que según la tradición está en Compostela de Galicia, continúa atrayendo millones de peregrinos. Este 2021 es Año Santo, que el Papa Francisco ha permitido que se prolongue durante todo el 2022, debido a la pandemia. Muchos van buscando el perdón, la conversión, la espiritualidad que el mundo de cada día y de a ras de tierra no les acaba de ofrecer. El apóstol Santiago fue uno de los amigos íntimos del Señor, llamado a los inicios de su predicación, y fue testigo de los grandes signos de Jesús. Él le vio transfigurado en el monte Tabor, y después de la Resurrección lo anunció con valentía y dio la vida por Cristo, lleno de celo y de generosidad.

La Diócesis de Urgell fue lugar de paso hacia su sepulcro en Compostela. Uno de los caminos entraba por la Cerdanya y pasaba por La Seu d'Urgell, como lo atestigua el antiguo hospital de peregrinos, en la calle de los Canónigos, con las conchas de la Casa Roger del siglo XIV. Y en Ponts está bien señalado el tramo del Camino de Santiago llamado «Camino del Segre». Asimismo, en Lleida se mantiene viva la tradición que el peregrino Santiago fue ayudado en su misión por un ángel que le extrajo un pincho que tenía clavado en el pie, y los niños aún acuden con los farolillos para quitar todas las espinas que se nos incrustan a lo largo del camino de la vida... También es conocida la tradición que habría sido en Zaragoza donde el apóstol fue alzado por la Virgen en momentos de desfallecimiento apostólico. María siempre está cerca de los apóstoles y evangelizadores para fortalecerlos cuando desfallecen.

El Espíritu Santo, que descendió como un fuego sobre el apóstol Santiago, sobre los Doce y la Virgen María reunidos en el Cenáculo, nos empuja ahora a salir hacia nuestro mundo para transformarlo según los criterios del Reino de Dios. Por el bautismo fuimos hechos testigos de Jesús. humildes, pobres, con medios escasos, con dificultades diferentes en cada época de la historia... es cierto. Pero con una fuerza nueva, que viene de Dios y que todo lo puede. Es el Espíritu Santo quien continúa transformando pobres hombres y mujeres, haciéndolos testigos creíbles de Jesucristo y de su Evangelio. Y el signo es el camino eclesial que vamos recorriendo entre todos.

Aunque sea sólo espiritualmente, hagámonos también peregrinos de fe, y peregrinemos hoy hasta Compostela, en este Año Santo, para recibir gracia y misericordia. El fenómeno del Camino de Santiago se ha revelado sorprendente e iluminador del misterio de la persona y de su búsqueda religiosa. Todo cristiano es siempre un peregrino, hasta que llegará a la meta, que es la Casa del Padre. Busquemos, pues, sin cansarnos ni desfallecer. No nos dejemos vencer por el miedo. Perseveremos en el camino de la fe emprendido, sabiendo que Jesús camina con nosotros y nos guía. Él mismo se ha hecho camino. Él mismo guía a los caminantes.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Exèquies de Mn. J. A. Mateo, Canonge de la Catedral i Rector de Tremp

El dia 6 de juliol, l'Arquebisbe d'Urgell i una cinquantena de preveres i tres diaques van presidir les exèquies del qui fou Rector de Tremp i Canonge de La Seu d'Urgell, M.I. Mn. Joan A. Mateo i García, que havia mort el diumenge dia 4 de juliol a Lleida, després de sofrir un accident vascular a la Rectoria de Tremp, el 26 de juny.

Mn. Mateo va néixer a Tremp el 7 de maig de 1962, on fou ordenat de prevere el 29 de desembre de 1985. El seu primer destí fou, l'any 1986, com a Vicari parroquial de les Escaldes d'Andorra. El 1994 va ser nomenat Vicari parroquial de Tremp i, més tard, Delegat episcopal de Vocacions. El 1998 defensà la Tesi Doctoral a la Universitat Gregoriana de Romà amb la qualificació de Suma Cum Laude i fou nomenat Delegat episcopal de Pastoral Vocacional. Més tard, el 2004, va passar a ser Delegat episcopal per a la Família i la Vida. Durant el seu servei pastoral ha estat membre del Consell Presbiteral, del Consell Pastoral diocesà, membre del Col·legi de Consultors. Des de 2016 formava part del Tribunal Delegat per la Causa dels Màrtirs com a membre de la Comissió Històrica i des del maig de 2011 Canonge de la S.E. Catedral d'Urgell. Des de 2017 era Arxiprest del Pallars Jussà.

Mons. Vives va destacar en la seva homilia la gran formació i qualitats intel·lectuals. Va posar en mans de la Mare de Déu de Valldeflors, patrona de Tremp, la vida d'aquest fill trempol que tant l'estimava, i remarcà que Jeremies ja anuncia que «els qui sortien

plorant tornaran consolats». L'Arquebisbe lamentà la tragèdia viscuda a la Residència Fiella al novembre i desembre passats, amb tantes manipulacions de la veritat que havien fet sofrir molt el Rector, considerant Mn. Joan una víctima més del coronavirus, després de treballar molt pels avis i residents de Fiella, en els 16 anys que ha estat Rector de Tremp i President del Patronat d'una Residència i Hospital per als pobres fundada el 1521. Després de la missa i de cantar els *Goigs de la Mare de Déu de Valldeflors*, l'Arquebisbe amb la mare, germans, nebots del Mossèn i altres sacerdots i fidels es traslladaren al cementiri de Tremp on van sepulturar les seves despulles en el darrer comiat.

Van assistir a les exèquies, els alcaldes dels pobles que ell servia, el Delegat per a Espanya de la Congregació dels Fills de la Sagrada Família, religiosos de les dues comunitats de Tremp, el Vicerector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, germans de Sant Joan de Déu, el Capellà de l'Acadèmia de Suboficials de Tàrragona i els Patrons de la Fundació Fiella, a més d'un gran nombre de fidels i trempolins.

L'Arquebisbe va agrair al P. Antoni Facerías, fill de la Sagrada Família, tot el que ha fet pel Mossèn i la Parròquia, també els col·laboradors dels diversos grups parroquials, excusà els treballadors de la Residència que no havien pogut assistir-hi, i anuncià que per als propers mesos nomenava Mn. David Codina com a Administrador parroquial de Tremp i els altres pobles i membre del Patronat de la Fundació Fiella.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

i en el cor: són vies segures d'accés al cor del Pare» (21 d'abril).

@Pontifex: «Hem trencat els llaços que ens unien al Creador, als altres éssers humans i a la resta de la creació. Necessitem sanar aquestes relacions danyades, que són essencials per a sostenir-

nos a nosaltres mateixos i a tot l'entramat de la vida» (22 d'abril).

@Pontifex: «La plenitud de la vida i de l'alegria es troba en lliurar-se per l'Evangelí i pels germans, amb obertura, acceptació i benevolència» (22 d'abril).

@Pontifex: «El Senyor de la vida ens vol plens de vida i ens dona el secret de la vida: aquesta es posseeix solament lliurant-la» (23 d'abril).

Els bisbes catalans demanen la promoció de les cures paliatives i es comprometen amb la cura de les persones en fragilitat

La llei que regula l'eutanàsia a Espanya va entrar en vigor el passat 25 de juny

Els bisbes catalans han fet un manifest en el que demanen la promoció de les cures paliatives i l'aplicació i desplegament efectius de la llei de dependència, per a què doni realment, una cobertura suficient a les necessitats dels malalts i de les seves famílies. Els bisbes posen en relleu la convicció que la vida és un do de Déu que cal respectar, i que el compromís de l'Església és el d'ajudar a les persones a viure més d'acord amb la seva dignitat intrínseca i afavorir el seu major benestar, especialment en situacions de proximitat de la mort o de sofriment.

El manifest es va publicar després de la reunió n. 244 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), que es va dur a terme al Seminari Conciliar de Barcelona, el dimecres 16 de juny. En aquella reunió van rebre la visita de la Dra. Margarita Bofarull, RSCJ, Presidenta de l'Institut Borja de Bioètica i membre de la Pontificia Acadèmia de la Vida, i la Dra. Montserrat Esquerda, Directora de l'Institut Borja de Bioètica, amb qui van tenir un extens col·loqui sobre la llei de l'eutanàsia així com la necessitat d'establir un correcte document de voluntats anticipades i, també, de les possibilitats d'objecció de consciència per part dels professionals sanitaris.

En relació a aquesta important qüestió, els bisbes manifesten:

«El dia 25 de juny entrarà en vigor la Llei Orgànica 3/2021 de regulació de l'eutanàsia. No és fàcil ni senzill abordar el final de vida ni el patiment.»

L'Església catòlica, des dels seus orígens, ha tingut cura de les persones en situacions d'especial fragilitat i vulnerabilitat tant en l'àmbit sanitari com social. És des d'aquest compromís de servei constant a la societat que vol oferir una paraula davant l'eutanàsia.

L'Església catòlica demana la promoció de les cures paliatives i el desplegament efectiu de la llei de dependència, donant realment cobertura a les necessitats dels malalts i les seves famílies.

Davant les situacions de patiment i de final de vida, és clau l'atenció integral, abordant patiment físic, psicològic, espiritual i social, i no perllongant la vida per tots els mitjans possibles.

En aquest context, és important clarificar que no són eutanàsia aquelles accions, com la sedació, encaminades a mitigar el dolor o altres símptomes ni tampoc no ho són la retirada o no aplicació de tractaments desproporcionats, inadequats o fútils.

L'objectiu de l'eutanàsia és acabar amb la vida de la persona de forma directa i intencional. Des de la convicció que la vida és un do de Déu que cal respectar, el compromís de l'Església és el d'ajudar a les persones a viure més d'acord amb la seva dignitat intrínseca i afavorir el seu major benestar, especialment en situacions de proximitat de la mort o de sofriment.

Aquestes situacions representen un desafiament per a malalts i famílies. És desitjable reflexionar-ne

des dels propis valors i creences, i deixar-ne constància per escrit en el Document de Voluntats Anticipades, on es pot especificar tant el rebuig a l'eutanàsia com a les accions destinades a perllongar el procés de mort.

En aquest sentit suggerim signar el Document de Voluntats Anticipades elaborat per la Conferència Episcopal i que, properament, es facilitarà a les parròquies i comunitats amb les degudes orientacions. Altrament, recomanem als professionals sanitaris que es plantegin el seu dret d'objecció de consciència davant d'aquesta llei.»

En la mateixa reunió s'estudià el document «Formar pastors missioners» de la CEE que demana revisar com es porta a terme l'aplicació del nou Pla de formació per als seminaris a les nostres diòcesis, així com els principals elements de renovació d'aquest Pla.

També van rebre Dani Font, Coordinador del projecte Catalunya Sacra i Mn. Josep Maria Riba, Director del Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sagrat (SICPAS), que van presentar la Memòria anual de les activitats portades a terme per Catalunya Sacra i el Balanç econòmic de l'any 2020 així com les activitats que s'estan realitzant durant aquest any.

Mons. Joan-Enric Vives i Mn. Joan Baburés, President i Coordinador de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia (CIL), respectivament, van presentar als bisbes els darrers treballs de la comissió pel que fa a la traducció al català de la tercera edició esmenada del *Missal Romà* que els bisbes han aprovat. Després de la definitiva confirmació per part de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, aviat podrà ser editat.

Reunió amb la Creu Roja Andorrana.

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep episcopal d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va rebre el dia 15 de juny al Palau episcopal de La Seu d'Urgell el President de Creu Roja Andorrana, Sr. Josep Pol, i el Vicepresident, Sr. David Fraissinet. El Copríncep va voler agrair de forma

ben especial el treball que durant la pandèmia Creu Roja Andorrana ha realitzat a través de diverses i múltiples iniciatives.

Els membres de la Junta van informar al Copríncep, Mons. Joan-Enric Vives, com les demandes d'ajuda a la Creu Roja es van incrementar un 79% el 2020

a causa de la irrupció de la pandèmia de Covid. Així es desprèn del balanç de l'entitat.

Un total de 2.918 persones han sol·licitat ajuda de la Creu Roja al llarg dels darrers catorze mesos, un 79% més respecte del 2019, en què es va donar servei a 1.626 persones.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24.30-34 / SI 195 / Mt 13,31-35]. Sants Joaquim i Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ Dimarts [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / SI 102 / Mt 13,36-43]. *Sant Feliu de Llobregat*: ■ Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès. Santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; santa Natàlia, mr.

28. ■ Dimecres [Ex 34,29-35 / SI 98 / Mt 13,44-46]. Santa Caterina Thomas, vg. agustina, de Mallorca; sant Victor I, papa africà i mr.; sant Pere

Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Tereziàna.

29. □ Dijous [Ex 40,14-19.32-36 / SI 83 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10.38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Fèlix II, papa (romà, 483-492).

30. ■ Divendres [Lv 23,1-4.11.15-16.27-34b-37 / SI 80 / Mt 13,54-58]. *Sant Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell*: ■ Beats màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i dr. de l'Església; sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans.

31. □ Dissabte [Lv 25,1.8-17 / SI 66 / Mt 14,1-12]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, fundador de la Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

AGOST

1. ■ Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 16,2-4.12-15 / SI 77 / Ef 4,17.20-24 / Jo 6,24-35]. Sant Alfons Maria de Liguori (Nàpols, 1696 - Pagani, 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fundador dels Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.; Sant Feliu, mr.

Sant Jaume apòstol

COMENTARI

«Vosaltres beureu el meu calze»

Quin contrast entre l'evangeli i la primera lectura! A l'evangeli, la mare de Jaume i Joan demana: *Maneu que aquests dos fills meus seguïn l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra*. Podem dir que són els mateixos dos apòstols els qui ho demanen. De fet, al mateix evangeli, Jesús s'adreça directament a ells. Volen els primers llocs, volen honors. Però a la primera lectura hem escoltat: *El rei Herodes feu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan*. Ja abans el text diu: *Ells [el gran sacerdot i tots els seus partidaris] en sentir això, s'exasperaven i volien condemnar-los a mort*. Què deien? *Obeir Déu és primer que obeir els homes*. I prediquen Jesús com a *Salvador* i els conviden a la *conversió*. Jaume és el primer dels condemnats a mort! Però ja Jesús les havia advertit: *Podeu beure el calze que jo he de beure?* I ells diran: *Sí que podem*. I Jesús ho confirma: *És cert, vosaltres beureu el meu calze*. Però això no els dona cap preferència en el Regne definitiu de Déu. És a dir Jaume (i Joan) estan disposats a patir i a morir per Crist (això vol dir beure del calze) però esperant rebre'n la recompensa. Els apòstols ara volen honors; després, un cop Crist ha ressuscitat i ha enviat l'Esperit Sant només volen ser fidels al missatge de Jesús ni que això els suposi la mort: s'han convertit totalment. L'honor de Jaume és haver estat el primer en morir per Crist. Jesús recorda a tots (perquè tots volien ser els primers): *Qui vulgui ser el primer ha de ser el vostre esclau*. I Jesús posa al davant el seu exemple: *El Fill de l'home ha vingut a servir els altres i a donar la seva vida per tots els homes*. Pau subratlla que aquesta és també la situació que viuen els apòstols: *Sempre i pertot arreu portem la mort de Crist en el nostre cos... Però aquest no és final*. L'apòstol diu al mateix temps: *La vida de Jesús manifesta el seu esclat en la nostra carn mortal*. *Aquell que ressuscità Jesús ens ressuscitarà a nosaltres*. El final és la vida, la resurrecció. Jaume és el primer lloc en morir i en ressuscitar!

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,33.5,12.27-33.12,2)

En aquells dies, el testimoni que els Apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar molts miracles i prodigis entre el poble. Els guardes s'emportaren els Apòstols i els presentaren al sanedrí.

El gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els Apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells, en sentir això, s'exasperaven i volien condemnar-los a mort. Més tard el rei Herodes feu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan.

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 4,7-15)

Germans, portem el tresor del ministeri que Déu ens ha confiat com en gerres de terrissa. Així queda ben clar que aquest poder altíssim ve de Déu, i no pas de nosaltres. Quan les contrarietats ens envolten pertot arreu, no quedem del tot encerclats; quan no sabem com escapar-nos, a la fi trobem la sortida; quan els qui ens persegueixen ja ens tenen a les mans, no quedem del tot abandonats; quan ens trobem per terra en la lluita, no arribem a perdre-hi la vida. Sempre i pertot arreu portem la mort de Jesús en el nostre cos, perquè també en el nostre cos es manifesti en el seu esclat la vida de Jesús. És ben bé així: nosaltres vivim, però per causa de Jesús sempre estem a mercè de la mort, i així la vida de Crist es manifesta en la nostra carn mortal. Jesús manifesta el seu esclat en la nostra carn mortal. D'aquesta manera, ni la mort no deixa mai de fer en nosaltres la seva obra, ni la vida en vosaltres. L'Escriptura diu: «Em sento ple de fe, i per això he parlat.» Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és en bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 20,20-28)

En aquell temps, la mare de Jaume i Joan, fills de Zebedeu, anà a trobar Jesús amb els seus fills i es prosternà per demanar-li un favor. Jesús li digué: «Què demanes?» Ella li respongué: «Maneu que en el vostre Regne aquests dos fills meus seguïn l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús contestà: «No sabeu què demaneu. Podeu beure el calze que jo he de beure?» Ells li diuen: «Sí que podem.» Els diu Jesús: «És cert, vosaltres beureu el meu calze, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra, no soc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui el meu Pare ho ha reservat.» Quan els altres deu sentiren tot això s'indignaren contra els dos germans, però Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, a totes les nacions, els governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important entre vosaltres ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer ha de ser el vostre esclau, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Hch 4,33.5,12.27-33.12,2)

En aquellos días, los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor. Y se los miraba a todos con mucho agrado. Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pórtico de Salomón. Les hicieron comparecer ante el Sanedrín y el sumo sacerdote los interrogó, diciendo: «¿No os habíamos ordenado formalmente no enseñar en ese Nombre? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre». Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. Dios lo ha exaltado con su diestra, haciéndolo jefe y salvador, para otorgar a Israel la conversión y el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que lo obedecen». Ellos, al oír esto, se consumían de rabia y trataban de matarlos. El rey Herodes hizo pasar a cuchillo a Santiago, hermano de Juan.

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 4,7-15)

Hermanos: Llevamos este tesoro en vasijas de barro, para que se vea que una fuerza tan extraordinaria es de Dios y no proviene de nosotros. Atribulados en todo, mas no aplastados; apurados, mas no desesperados; perseguidos, pero no abandonados; derribados, mas no aniquilados, llevando siempre y en todas partes en el cuerpo la muerte de Jesús, para que también la vida de Jesús se manifieste en nuestro cuerpo. Pues, mientras vivimos, continuamente nos están entregando a la muerte por causa de Jesús; para que también la vida de Jesús se manifieste en nuestra carne mortal. De este modo, la muerte actúa en nosotros, y la vida en nosotros.

Pero teniendo el mismo espíritu de fe, según lo que está escrito: «Creí, por eso hablé», también nosotros creemos y por eso hablamos; sabiendo que quien resucitó al Señor Jesús también nos resucitará a nosotros con Jesús y nos presentará con vosotros ante él. Pues todo esto es para vuestro bien, a fin de que cuantos más reciban la gracia, mayor sea el agradecimiento, para gloria de Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 20,20-28)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús la madre de los hijos de Zebedeo con sus hijos y se postró para hacerle una petición. Él le preguntó: «¿Qué deseas?». Ella contestó: «Ordena que estos dos hijos míos se sienten en tu reino, uno a tu derecha y el otro a tu izquierda». Pero Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís. ¿Podéis beber el cáliz que yo he de beber?». Contestaron: «Podemos». Él les dijo: «Mi cáliz lo beberéis; pero sentarse a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlos, es para aquellos para quienes lo tiene reservado mi Padre».

Los otros diez, al oír aquello, se indignaron contra los dos hermanos. Y llamándolos, Jesús les dijo: «Sabéis que los jefes de los pueblos los tiranizan y que los grandes los oprimen. No será así entre vosotros: el que quiera ser grande entre vosotros, que sea vuestro servidor, y el que quiera ser primero entre vosotros, que sea vuestro esclavo».

Igual que el Hijo del hombre no ha venido a ser servido sino a servir y a dar su vida en rescate por muchos».